

Arne Ivarsson

Hänt i Holaveden

Hösten 2009 avslutade jag mitt skrivande om Stavabygden – gränsbygden. Det omfattar 26 byar med människor, händelser, vägar, odling och bebyggelsehistoria under 400 år. Biblioteket i Ödeshög har nu lagt ut detta på nätet. Det finns också för utlåning att läsa för den som inte har dator.

Det var mina ögon som satte stopp för skrivandet då. Att läsa arkivhandlingar kräver pigga ögon. Mina ögon orkade inte längre. Jag var tvungen att sätta punkt. Men i begränsad omfattning kan jag ändå fortsätta med skrivandet.

I mitt källmaterial i datorn, har jag mycket som jag kan fortsätta att arbeta med. Många människoöden finns lagrade i min dator. Jag vill gärna berätta mera om människor och händelser som jag förut bara nämnt i korthet. Hur många berättelser det blir, det får vi se.

Dessa människoöden och händelser är både från äldre och nyare tid.

I mer än 40 år har jag samlat på uppgifter från gamla tider. Det har varit om händelser, om gammal folktro, om troll och spöken, men framför allt har jag velat berätta om människoöden.

Hör gärna av dig och lämna synpunkter på mina berättelser.

Jönköping i juni 2011

Arne Ivarsson
Kungsgatan 13,
553 31 Jönköping,
Tel 036/71 32 33
(arnei-1@hotmail.com)

Det hände i Svinåsen

De erkände sina brott och dömdes efter Guds lag att mista livet. /Ur domboken

En vacker och varm sommardag år 2010 gjorde jag ett besök i Svinåsen. Byn ligger lite avsides, men mitt i Holaveden. Här bor inga människor längre, mer än sommartid. Men förr bodde här två bondefamiljer och en torparfamilj.

De två gårdarna ligger där med sina tomma hus mitt emot varandra på var sin sida av den smala byvägen. Här betar inte längre några kor på ängarna. Jordbruket är ett minne blott. Men här har bott människor i många hundra år. Barn har skrattat, kvinnor och män har slitit för sin brödföda. De har älskat. De har fått barn och fört släkten vidare.

Men Svinåsens historia rymmer också stor dramatik. I denna sköna sommaridyll har i gamla tider hänt så mycket. Domböcker kan berätta om att ångest och fruktan varit följeslagare. Fruktan för dödsstraff och för kyrkans och människors fördömanden.

Sexualbrotten, *horsbrotten*, har varit påfallande många i Svinåsen. Om orsakerna till detta kan vi fundera. Sådana brott straffades hårt i gamla tider och idag kan vi känna medlidande med de människor som råkade så illa ut. Människorna här var inte sämre än andra, men många blev hårt dömda.

Människorna i Svinåsen har lämnat många berättelser efter sig i domböcker och andra källor.

Jag har i min hembygdshistoria Stavabygden – gränsbygden skrivit om Svinåsen. Där har jag också redovisat dessa brott. Här vill jag nu närmare titta på några av dessa brott och människorna bakom brotten.

Vid hösttinget i Heda den 27 oktober 1637 anklagades bonden Nils i Svinåsen för att han hade *lägrat den ogifta konan* Kerstin Nilsson. Båda erkände detta brott och de dömdes efter Guds och Sveriges lag att mista livet.

Göta Hovrätt benådade dem och ändrade domen till 80 daler i böter för Nils och 20 daler för *horkonan*. Båda skulle dessutom genomgå uppenbar skrift. Detta innebar att brottet skulle straffas också i kyrkan.

Deras namn meddelades under gudstjänsten och de skulle där bekänna sina synder. Inne i kyrkan fanns en särskild *pliktpall*, *horpallen* som de fick stå på under gudstjänsten. De fick också stå vid kyrkdörren ett antal söndagar med blottade axlar och ris i handen. Detta var mycket förnedrande.

Kerstin Nilsson bodde förmodligen som inhyst i Svinåsen. *Hon hade redan förut dömts för horsbrott. Hon hade två gånger tidigare fött oäkta barn och för*

detta hade hon pliktat, både till kyrkan och till samhället. Men hon hade sluppit undan med livet i behåll.

Sedan gick det fram till år 1665. Då var det åter dags för Svinåsen att bli omskrivet i domboken.

Pigan Kerstin Linnarsdotter i Glasfall var med barn. Eftersom hon var ogift var det allvarligt. Som misstänkt för detta var hennes svåger, Peder Olsson i Svinåsen. Vid ett extrating på Visingsborg den 26 april 1665 rullades allt detta upp. Men det var mycket som framkom innan de båda erkände sina brott.

Kerstin Linnarsdotter var piga i Glasfall. I grannbyn Svinåsen bodde hennes syster Ingrid och hennes man Peder Olsson. Peder hade under sommaren haft kärleksmöten med Kerstin, i Svinåsen och i Glasfall. Hon hade blivit med barn. Båda riskerade att bli dömda till döden.

Under rättegången framkom att Peder flera gånger försökt att få sin yngre broder Knut att åta sig brottet. Knut var ogift och om han snabbt gifte sig med Kerstin kunde kanske allt gå väl.

Knut var 17 år gammal. Han hade haft drängplats i Östra Tollstad men hade återkommit till hembygden och var dräng i Bankaby. Peder hade flera gånger talat med honom och lovat honom att han skulle få mark att bruka på Svinåsens marker. Han skulle dessutom få en häst och en ko.

Knut hade kanske inte helt kunnat motstå trycket. Deras mor Ingrid hade också försökt övertala Knut. Av Peder hade Knut också fått gåvor som han skulle ge till Kerstin som fästmansgåvor. Knut hade också överlämnat dessa till Kerstin. Men något definitivt avtal eller förhållande dem emellan hade inte blivit. Peder hade försökt förmå Knut att gå i säng med Kerstin. Men planen hade inte lyckats.

Vid fyra tillfällen hade Peder varit hos Knut i Bankaby och bett honom följa med för att fria till Kerstin. Men Knut hade inte följt med honom. Ungefär en månad före jul hade Knut följt med Peder. De hade då träffat Kerstin i fägården i Glasfall. Hon följde strax med dem. Peder gick hem till Svinåsen och Kerstin tog Knut med sig till en grandunge. Där hade hon upplöst sina kläder och försökt förmå honom till otukt med henne. Knut hade då i stället lämnat henne och gått efter sin broder Peder till Svinåsen.

Vid ytterligare ett tillfälle hade Peder haft med sig Knut till Kerstin i Glasfall men inte heller då hade de kunnat förmå Knut till något *lägerskap* med Kerstin.

Den 19 januari 1665 hade de alla varit på Gränna marknad. De följdes åt på hemvägen. När de kommit till Smedstorp skildes de från Knut och Kerstin. Knut uppmanades att ligga hos Kerstin i Glasfall över natten. Knut berättade att Kerstin hade dragit ned honom till sig i bänken, där han låg på hennes arm. Men där hade han strax somnat.

Knuts morbror, Tore Larsson i Kulhult och nämndemannen Per i Tällekullen berättade att Knut för dem erkänt att han hade haft *lägerskap* med Kerstin vid

två tillfällen. Första gången var en månad före jul, andra gången när de kom från Grenna marknad, 19-20 januari i Glasfall.

När misstankarna mot Peder Olsson och Kerstin Linnarsdotter uppkommit sattes de i fängelse på Visingsborg i avvaktan på rättegång. Under tiden var Knut fortfarande utsatt för press från olika håll. Han rymde men blev fasttagen i skogen vid Svinåsen.

Knut nekade till att ha haft något med Kerstin att göra. Han hade inte heller känt till den grova synd som hans broder och *horkonan* begått. Knut hade blivit lockad och intalad av sin *vanartiga moder, brodern och horkonan* att ta på sig detta.

Rätten friade Knut från alla misstankar. Men för Peder och Kerstin fanns ingen räddning. Nämnden kunde icke fria deras liv. Efter Guds lag dömdes de att dö. Domen skulle underställas greve Per Brahe. Under väntetiden fick de sitta på Visingsborgs fängelse.

Den 4 maj 1665 rymde Peder Olsson från fängelset på Visingsborg. Han grävde sig ut under muren och under jordvallen. Han hade sällskap med en man som fått tre barn med sitt syskonbarn. De tog sig med båt över till fastlandet och därmed var de borta. De eftersöktes men de var försvunna. Peder Olssons öden är okända. Kerstin Linnarsdotters öden är också okända. Troligen blev hon avrättad. Jag har inte sett hennes namn någonstans därefter.

Knuts och Peders moder i Svinåsen hette Ingrid Larsdotter. Hon var syster till Tore i Kulhult och hon var dotter till Lasse Toresson i Kopparp. Honom kommer vi ihåg från julkalaset i Stava år 1622. Lasse dömdes till döden för dråp, men han blev benådad. Vi ser här att det fanns ett släkdrag av risk för att dömas till döden.

Ingrid Larsdotter var år 1660 anklagad vid tingsrätten för dubbelt hor med Anders i Barnarp i Gränna socken. *Lägersmålet* hade skett i Svinåsen S:t Andreas afton den 30 november 1659. Ingrid hade varit gift med Bengt i Gyllinge. Denne hade varit misstänkt för stölder och hade blivit insatt i fängelset på Visingsborg. Därifrån hade han rymt våren 1653 och därefter var han försvunnen. Ingen visste var han fanns, eller om han levde.

Anders och Ingrid erkände dubbelt hor och de dömdes båda att mista livet. Domen underställdes Göta Hovrätt. Där blev sannolikt domen ändrad, och de dömdes till böter.

År 1671 var det åter dags för Ingrid Larsdotter i Svinåsen att stå inför rätten. Även då var hon anklagad för horsbrott. Det var soldaten Peter Svensson som berättat för pastor Johannes Enander i Åby att han haft *lägerskap* med Ingrid Larsdotter i Svinåsen samt att han också hade *besovit* hennes dotter Elin Olsdotter. Det sistnämnda hade skett i Hedebotorget i Vreta kloster socken. Elin Nilsson hade sedan fått barn.

Inför tinget nekade Peter Svensson till lägerskap med Ingrid Larsdotter. Nekade gjorde hon också. Därför kunde rätten inte döma dem för detta brott. De frikändes.

Detta var sista noteringen i domböckerna om Ingrid Larsdotter och hennes barn i Svinåsen. Kyrkoböcker började föras 1692. Där har jag inte funnit dem, inte heller i mantalslängder eller andra källor.

Efter dessa anteckningar ur domböckerna blev det lugnare i Svinåsen. Åtminstone vad gäller horsbrott. Tvistemål och en del mindre förseelser har då och då förekommit.

Gården i Svinåsen bytte ägare, eller brukare. Släkter kom och släkter gick. Åkrarna blev större och gården i Svinåsen delades i två gårdar under 1700-talet. Ett torp blev också uppodlat. Det betydde tre familjer i byn.

I början av 1800-talet bodde i en av gårdarna i Svinåsen bonden Johannes Svensson och hans hustru Brita Månsdotter. Johannes hade sina rötter i Östra Haddåsen. Brita var från Stora Smedstorp. Hennes föräldrar var Måns Eliasson och Maria Nilsson.

Johannes hade varit gift tidigare, med Maja Jonsdotter. Hon dog i barnsäng 1808. Därefter inledde Johannes ett förhållande med Brita Månsdotter. Det medförde att hon födde en dotter den 5 november 1810. Det blev tingssak av detta och båda dömdes till böter. De gifte sig 1811.

Om Johannes Svensson har domboken från 1816 en del att berätta. Natten mellan den 31 juli och den 1 augusti 1816 gjorde han ett inbrott i en bod i Havrekullen. Därifrån stal han en ost, ett stycke fläsk och en kappe korn. Boddörren var låst med ett polhemshängslås.

Johannes blev snabbt misstänkt. Redan dagen därpå kom länsman Svanbeck till Svinåsen, åtföljd av bönderna Jonas Persson i Fogeryd och Anders Andersson i Västra Haddåsen. Möjligen var också Jonas Månsson från Gåsabol med.

Tjuvgodset anträffades i den ena boden i Svinåsen och Johannes Svensson fick sitta i häkte fram till rättegången. Den hölls vid ett urtima ting i Ödeshög den 7 augusti.

Länsmannen hävdade också att Brita Månsdotter var med i brottet, eftersom hon gömt tjuvgodset.

Så stod han inför rätta, den häktade Johannes Svensson från Svinåsen, 41 år gammal, av medelmåttig växt, med brunt hår och blå ögon.

Han erkände att han gjort en nyckel genom att stöpa bly på en järnbit och sedan öppnat *polhemshängslåset*.

Johannes Svensson dömdes till spöstraff, nio par spö, tre slag av varje. Han dömdes också till böter. Han skulle också ersätta målsäganden, änkan Kerstin Larsdotter i Havrekullen två riksdaler för hennes kostnader i målet.

Brita Månsdotter friades från all medverkan. Hon berättade att vad hon gjort vad gällde förvaringen av tjuvgodset berodde på fruktan för hennes mans stränga behandling av henne. Någon vetskap om stölden hade hon icke. Rätten trodde henne.

Spöstraffet fick Johannes Svensson avtjäna snabbt efter rättegången. Hur han klarade det vet vi inte. Johannes Svensson dog den 8 november samma år, 1816. Kyrkoboken i Ödeshögs socken nämner inget om hans dödsfall. I bouppteckningen uppges däremot att han avled den 8 november 1816. Om dödsorsaken vet vi alltså inget, men spöstraff skulle ske mot bar hud och var inte alls hälsosamt. Kanske att spöstraffet bidrog till hans död ett par månader senare.

Änkan Brita Månsdotter bodde kvar ensam med sina barn i ett hus i Svinåsen. Vid midsommartiden 1817 hade hon och Jöns Ärlig i granngården i Svinåsen haft något kärleksmöte, s.k. *lönskaläge*. Brita Månsdotter blev med barn. Detta var ett grovt brott på den tiden, dubbelt hor. Hon födde barnet, en gosse, i slutet av januari 1818.

Hon var ensam hemma, ingen var med och hjälpte henne. Efter födseln var hon mycket svag och lade sig på sängen och somnade. Hon hade efter födseln hört barnet skrika två gånger. Hon låg sedan i djup sömn och hon vaknade nästa morgon. Då antog hon att barnet var dött. Hon lindade in barnet i lakan och lade det sedan på brasan i spisen.

Hon förklarade sedan för grannarna att det blivit ett missfall. Människor i grannbyn Stora Smedstorp anade oråd. De tog med henne till kronolänsman Svanbeck och sedan till prästen. Hon erkände då ingenting. Men inför häradsrätten den 26 februari erkände hon och berättade alltsammans.

Brita Månsdotter hölls sedan i fängsligt förvar i avvaktan på att en undersökning skulle göras av resterna i spisen. Detta drog ut på tiden. Domboken från det urtima tinget där rannsakingen skedde, har jag inte kunnat anträffa.

Brita Månsdotter avled den 4 juni 1818 på slottshäktet i Linköping. Detta var en djupt tragisk historia. Hon efterlämnade enligt bouppteckningen tre barn, Johanna sex år, Maja Lena tre år och Sven ett år gammal. Johanna och Maja Lena kom till Västra Haddåsen, Sven kom till Östra Haddåsen. Jag har ingen uppgift om deras vidare öden.

Detta var några glimtar ur Svinåsens historia. Vi kan anta att ångest och rädsla var följeslagare för de människor som jag här berättat om .

Men Svinåsen är idag en ödeby. Gräset står högt på gårderna. Här finns då och då bara sommarmänniskor. Borta är sedan länge de människor som fick sin nattsömn störd av ångest och oro, och som dömdes till döden. Vi dömer ingen. Vi kan bara påminna oss gångna tiders hårda tillvaro.